

skulde være tilfjgget at udtale, at i Finantsaarets Løb kunde Taxterne ikke forandres, er denne Anmerkning uberettiget; thi det afhenger ikke af Lovgivningsmagten at tage Bestemmelse om, at der ikke maa gjøres Forandring i Taxter, som det tilkommer Administrationen at træffe Bestemmelse om. Det er altsaa en Bestemmelse, der som saadan ikke har sin Plads i Finantsloven eller er berettiget til at have den der. Men dette er som bekendt ingenlunde Meningen; der er gjentagende sgt Diskussion om denne Sag i det andet Thing, og det kan ikke være ubekendt for Nogen, at Forslaget i dets oprindelige Skikkelse om at indføre den gamle Taxt af henholdsvis 66 Ore og 33 Ore var stilet paa, at Indenrigsministeriet eller Administrationen havde været uberettiget til at tage denne Bestemmelse. Man forandrede dernæst Bestemmelsen kun forsaavidt, at man gik over til den nugældende Taxt, og den hele Sag er altsaa kun et Spørgsmaal om en Magtstilling, om man overhovedet skal kunne drive Administrationen ud af den Ret, den har til at bestemme disse Forhold, og lade Lovgivningsmagten træde istedet for den, eller om man skal lade Administrationen hævde sin gennem 25 Aar uantastede Ret paa dette Omraade. Dette sidste paaftaar jeg bestemt, og jeg haaber, at det høie Thing, eller idetmindste det høie Things Hvertal, vil give mig Medhold deri. Hvorvidt det vil være hensigtsmæssigt at gaa over til at lade de internationale Taxter bestemme ved Lov, skal jeg afholde mig fra at udtale mig om; thi det Spørgsmaal foreligger aldeles ikke her. — Med Hensyn til Hensstillingen under Nr. 4 om Udvidelsen af Goldklaveringslokalerne, da vil det ikke være det ærede Udvalg ubekendt, at der Aar for Aar anvendes betydelige Midler til at udvide Lokalerne paa de forskellige Jernbanestationer, Alt under Hensyn til den Udvinning af Kræften, som der findes Sted, og det tør saaledes forventes, at man i en ikke altfor fjern Fremtid vil kunne have afhjulpet den største Mangel i saa Henseende.

Udsig: Jeg begjærede blot Ordet i Anledning af en Uttring af min høitærede Nabo (Krieger). Det var dog egentlig ikke hans sidste Bemærkning, med Hensyn til hvad jeg havde ytret angaaende den mulige Indflydelse, som Formindskelsen af Gjælden kunde have paa Rentefoden; thi derom skal jeg kun bemærke, at jeg egentlig tror, det vilde være umuligt, at vore Kreditforeringsobligationer skulde kunne staa mange Procent lavere end vore kongelige Obligationer; noget Saadant tror jeg ikke let kan finde Sted. Derimod forekommer det mig — og det var det, jeg egentlig vilde sige — at den ærede Taler egentlig havde tabt af Syne, hvad det var, der nærmest havde foranlediget Udvalget til at gjøre den Hensstilling, hvormed det er fremkommet. Det laa dog overmaade nær, naar det af de Oplysninger, som

vare meddelte af selve Finantsministeriet, fremgik, at der var foretaget visse bestemte Omsetninger, som vare aldeles nødtvungen, og Udvalget var af den Mening, at disse Omsetninger, saaledes som Sagen stillede sig for det, ikke i og for sig kunde anses for heldige, at det da udtalte en Mening i den Henseende. Der behøvedes virkelig ikke i den Anledning nogen foregaaende Revision til at danne sig den Mening, som Udvalget har troet at kunne udtale. Hvad navnlig angaar den Omsetning, som specielt er anført i Udvalgets Hensstilling, da kunde dette for det Første ikke i og for sig anses det for heldigt, at et Papir, der netop er blevet rost her i den Grad, som sket er, ogsaa af den ærede sidste Taler, nemlig de preussiske Statspapirer, var blevet folgt for derfor at lade det andet Papir, hvorom der er Tale i Hensstillingen. Det Spørgsmaal laa da overmaade nær, om det, hvis man overhovedet vilde sælge dette fortreffelige Papir, da ikke havde været bedre at anvende det til Amortisation af Statsgjælden. Det maa erindres, at naar Udvalgets Hensstilling taler om Hensigtsmæssigheden af en saadan Amortisation af Statsgjælden, saa taler den naturligvis ikke derved om en Afbetaling af en Gjæld, som ikke kan afbetales, den taler heller ikke om Anvendelsen af et Aktiv, som ikke kan anvendes, men den taler om det i Forbindelse med de Bemærkninger, der ere gjorte angaaende forskellige Omsetninger, som ere skete, og som formentlig kunde have været undladte.

Andræ: Med Hensyn til en Del af de sidste saaldne Uttringer kan jeg ikke Andet end erklære mig fuldkommen enig i dem; men jeg tror ikke, at dette Dieblit er passende til at gaa ind paa en nærmere Drøftelse deraf. Jeg rejste mig nærmest for at gjøre den høitagtede Indenrigsminister en Tjeneste; jeg vilde give ham Anledning til at fremkomme med en Retteelse. Han talte med saa stor Varme om disse Telegramtaxter, at han ganske fortalte sig og gjentagende Gange vedblev at sige, at Administrationen maatte ikke af Lovgivningsmagten lade sig trænge ud af den Stilling, som den havde indtaget, den maatte hævde sin Stilling. Det var naturligvis en Fortalelse, thi Lovgivningsmagten er virkelig en Magt, som man nok kan forbre, at Administrationen skal lade sig trænge ud af; men hvad den ærede Indenrigsminister vilde sige, og som jeg beider ham nu bekræfte, er, at det ikke er ved Finantslovens Behandling, at Administrationen skal lade sig trænge ud af sin Stilling; ellers skal den nok lade sig trænge ud deraf af Lovgivningsmagten.

Indenrigsministeren (Tobiesen): Det Sidste kan jeg paa ingen Maade understøve. Naar Administrationen har en Ret, tror jeg ikke der er nogen Grund til, at den skal lade sig trænge ud deraf, selv af Lovgivningsmagten; thi